

INDEGUDA PERTENÈNCIA AL MAESTRAT DE MONTESA

Per Agustí Escolí Agut

A la pàgina vuit del dijous 18 de febrer pasat, apareix al Diari MEDITERRÀNEO un escrit informant que 53 ancians d'Almassora vijaràn a Rubielos de Mora i les pistes de neu de Valdelinares. En el mateix s'afirma que la dita població de Rubielos es trova a la comarca del Alt Millars, també nomenada BAIX MAESTRAT.

Amb aquesta constància l'autor demostra que desconeix la geografia i història de les nostres comarques, la qual ignorància es compartida per altres entitats, com la Mancomunidad Turística del Maestrazgo, quant inclou en la mateixa

gran part de la província de Terol i els Ports de Morella, que mai pertanyeren al Maestrat de Montesa. També la Generalitat al comarcalitzar el territori, exclou a Les Coves, Vilanova i Torre Endomènech de la comarca del Baix Maestrat.

Per a que lo aprenguem d'una vegada per totes, l'Orde religiosa-militar de Montesa va ser fundada per el Rei d'Aragò, Catalunya i València, Jaume II, el Just, i aprovada per el Papa Joan XXII, el 10 de juny de 1317, sent el primer Gran Mestre En Guillem d'Erill.

El territori que amparava aquesta Orde al Nord de la província de Castelló, es-

ta format per el CASTELL DE CULLA amb els pobles de Vistabella, Benafigos, Adzaneta, Bonasal, Torre Embesora i Villar de Canes; CASTELL DE LES COVES DE VINROMA amb Vilanova, Torre Endomènech, Serratella, Albocàsser, Tirig i Salsadella; CASTELL DE CERVERA amb Sant Mateu, Xert, La Jana, Canet, Rosell, Traiguera i Càlig. (Sant Jordi i Sant Rafel eren poblats del terme de Traiguera).; CASTELL DE PENYISCOLA amb Vinaròs i Benicarló; i CASTELL DE XIVERT amb Pulpis, Alcalá, Alcosobre, Almedixer i Castellnou. Aquets dos darrers desapareguts. Posterior-

ment, al segle XIV, s'incorporà el Castell d'Ares.

Els límits per el Sur eren Albalat (desaparegut), Cabanes i Benlloch pertanyens al Obispat de Tortosa, Vila-famès pertenyent directe del Orde de Montesa i la comarca de l'Alcalaten. Aleshores Torreblanca no existia. En conseqüència cap població de la província de Terol, dels Ports de Morella, ni de la Tinència de Benifaçà han pertenygut mai a la nostra comarca del Maestrat i els estudiosos deuen saber per a no incurrir en falsetats.

Les Coves de Vinromà, a 1 de març de 1993.

REFERENTE AL PAN

Víctor B.

Pan de mar

Los pescados que no se nutren de otros animales de su especie, se alimentan de placton, pequeñas algas microscópicas extendidas por todos los mares. Asimismo, en algunas partes del mundo los habitantes cercanos a las costas acostumbran también a alimentarse con algas marinas pescadas con redes finísimas. Esos hombres piensan que lo que es suficiente para los gigantes de los mares, (las ballenas), debe bastar también al ser

humano.

Hace algunos años grupos de científicos japoneses, norteamericanos y alemanes comenzaron a llevar a cabo experimentos en la producción de alimentos para animales, extraídos de las algas marinas. El profesor japonés Hiroshi Tamija, consiguió un gran éxito produciendo un buen alimento para el ganado.

El científico alemán Heinrich Lienau, dedicó muchos años a este problema. Desde muy joven visitó unos fami-

liares en las orillas del Mar Báltico. Allí vio caballos, reses y cerdos comer algas marinas ocultas en las orillas del mar. Y pudo advertir de cuán saludables eran.

Más tarde durante la guerra ruso-japonesa vio a los soldados nipones comer con evidente placer pequeños panes elaborados con algas, pescados y arroz.

Después de unos breves experimentos abrió una pequeña fábrica en Reikiavik (Islandia), donde por vez primera elaboró el ver-

dadero PAN de una harina extraída de las algas a través de un procedimiento propio. Quienes lo han comido aseguran que es agradable de sabor y textura y no conserva ningún sabor a pescado.

Con este sistema y para generaciones futuras tenemos el problema de la alimentación asegurado sabiendo que de una clase de harina o de otra siempre el PAN podrá estar presente en nuestras mesas.